

Berari esker, gure lurrean,
oraindik bada arnasa.

Lora ezitsu txanbelin zelai
gure lirikak lortu dau.
O!, ze premiñagarri zitzaigun
gidariz bera bear au
euskerarentzat diran egunak
nai ez dugunok biur gau,
aurrera tinko jarrai dezagun
bada orain zenbait arau.

Gaurkoz ditugun bide mingotsei
betoz arbaso deadar,
etsipenaren maldak ukatuz
ari gaitezan su ta gar!;
odol berdiña iturburutzat
bere arimaren bear.
Baratza jorra nairikan dator
gaurkoan seme *Otsalar*.

Otsalar

LAZTAN BERO BATEAN ZORABIATURIK

Laztan bero batean zorabiaturik
mende oso-osea da bertan galdua,
besoetan estutuz erazko gogua,
taupada miñetara bularrak loturik.

Landarezko alorren zabal ezeetan
Uztak garrez suturik, barnean dizdira;
arimak urrumazka igesikan dira,
bere asmo txaramel exkutupekoan.

Zelai eraberako belarrak erori
arkaitz emiltegi mukerrez biurtuz,
baña gogo bortitzak soberan samurtuz,
laztan zorakorrean biotzok nabari.

Biotz-muñetatikan sua dario ta
zurmur otsak baso sakon solletik.
Baña, kantu atalak matrail epeletik,
gazigezak bezela, zurdak erreta.

Gorputz ikaratuak pekatu beldurrez.
Maitemiñentzat ezta gaua orren beltza.
Biotzetan pizturik bada argikuntza,
sagar lorriñak bakarrik dira sugez.

Illunaren ixillak oro bildurik,
ezpañetan erari mozkorti gozoa
maiteki ixuriaz antoxin ardoa.
Orduak geldirik, bizitza igesik.

Otsalar

BUZTIÑEZKO AGO AU

Buztiñezko ago au nere gorputzean
banandutako ezur ilkorrei erantsiz;
maitasunezko indarrez, azirik itzean,
ixil, oinperatua, izanari etsiz.

A! noizbait niganako ametsean esna,
alkarrekiko gauak maitekiroago,
alperrik arkitu nai. Orotatik joana,
illik, eriotzatic askoz aruntzago.

Otsalar